

РЕШЕНИЕ

№ 2423

гр. София, 07.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.03.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **13448** по описа за **2019** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция “Инспекция по труда - Софийска област” срещу Решение от 24. 10. 2019 г. по НАХД № 21345/2018 г. на Софийския районен съд /СРС/, 111 състав. С посочения съдебен акт е отменено Наказателно постановление /НП/ № 23-002198/19. 11. 2018 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда - Софийска област”, с което на [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3 500 /три хиляди и петстотин/ лева за нарушение на чл. 107у, ал. 1 във вр. с ал. 2 от КТ.

Твърди се, че решението е незаконосъобразно, поради което се иска отмяна на решението на СРС, както и потвърждаване на НП. В съдебното заседание процесуалният представител на Дирекция “Инспекция по труда - Софийска област” поддържа жалбата и моли за отмяна на оспорвания съдебен акт.

Ответникът се представлява от адв. Б., която оспорва основателността на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира касационната жалба за

неоснователна.

Административен съд – София град, III-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и изложените касационни основания, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е основателна, поради следните съображения:

От фактическа страна районният съдът е установил, че в периода 18. 09. 2018 г. - 26. 10. 2018 г. екип на Дирекция „Инспекция по труда - Софийска област” извършил проверка по спазване на трудовото законодателство от [фирма], при която било установено, че посоченото дружество е регистрирано в Агенцията по заетостта, за което било издадено удостоверение на основание чл. 74е, ал. 1 във вр. с чл. 74к, ал. 1 от Закон за насърчаване на заетостта и под № 186 от 03. 02. 2017 г. за регистрация на [фирма] за извършване на дейност като предприятие, което осигурява временна работа.

С призовка по реда на чл. 45 АПК за нуждите на извършване на контрола, от [фирма] били изискани писмени договори, уреждащи отношенията между предприятията ползватели /между предприятието, което осигурява временна работа и предприятието ползвател/. В тази връзка били представени договори, наименувани "договор за франчайз", които били с идентични клаузи между [фирма] и други дружества.

Според представения договор между [фирма] и [фирма] [фирма] осъществявало дейност като предприятие, осигуряващо временна работа, която се изразявала в услуги по предоставяне на "необходимия компетентен персонал за работа" /т. 43.1. от договора/. Естеството, характеристиките и предметът на сключения между двете дружества договор представлявало "временна трудова заетост" /обусловена от определен срок на действие/ и попадали в обхвата на разпоредбата на чл. 107р и сл. от Кодекса на труда.

При прегледа на представените документи - график за отчитане явяването/неявяването на работа за м. октомври 2018 г. и списък на лицата, изпратени от [фирма], по данни от 26. 10. 2018 г. се установило, че [фирма] е осигурило 16 броя работници и служители на [фирма], изпратени за изпълнение на временна работа в предприятие ползвател под негово ръководство и контрол в обект бърза закуска,[жк], [улица].

Вследствие на резултатите от извършената проверка, на [фирма] бил съставен АУАН бл. № 23-002198/26. 10. 2018 година за това, че в качеството на предприятие, осигуряващо временна работа по смисъла на § 1, т. 17 от ДР на Кодекса на труда и работодател е нарушило разпоредбата на чл. 107у, ал. 1 от КТ във вр. с чл. 107у, ал. 2 от КТ, като не е уредило отношенията между [фирма] и предприятието ползвател [фирма] по повод на предоставяната работна сила, като сключи писмен договор по реда на посочената разпоредба на чл. 107у, ал. 1 КТ, който да определя изискуемите условия от т. 1 до т. 10 по чл. 107, ал. 2 от КТ. Въз основа на така съставения АУАН било издадено и Наказателно постановление /НП/ № 23-002198/19. 11. 2018 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда - Софийска област”, с което на [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3 500 /три хиляди и петстотин/ лева за нарушение на чл. 107у от КТ.

Районният съд е направил извод, че санкционираното дружество е извършило вмененото му с наказателното постановление нарушение, като е приел за дата на извършване на нарушението 01. 10. 2013 година, тъй като тогава е сключен договорът за франчайз между [фирма] и предприятието ползвател [фирма]. В тази връзка е изложил аргументи, че неправилно в наказателното постановление е посочена дата на извършване 1. 10. 2018 г.

Отделно от това е приел, че е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като в АУАН като дата на извършване на нарушението е посочена 10. 10. 2018 г., а в Наказателното постановление е отразена различна дата, а именно - 1. 10. 2018 г. Според районния съд по този начин е нарушено правото на защита на дружеството, тъй като същото е подведено, че следва да се защитава именно за посочената в АУАН дата, като едва с НП му се вменява извършването на нарушение за съвсем различна дата.

Предвид това, съдът е приел жалбата за основателна и е отменил наказателното постановление.

Настоящата касационна инстанция не споделя изводите на районния съд за отмяна на наказателното постановление, поради следните аргументи:

Вярно е, че в АУАН и в НП са посочени две различни дати на извършено едно и също нарушение. Същевременно обаче в хода на административнонаказателното производство не е съществувала неяснота относно обстоятелството за какво нарушение е образувано същото. Както в АУАН, така и в наказателното постановление нарушението е било описано по начин, който да позволи на дружеството да разбере обвинението и да се защити. В конкретния случай административноказващият орган законосъобразно е приложил разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН и е отстранил неточността в АУАН относно датата на нарушението, тъй като е установено по безспорен начин извършването на нарушението, както и неговият извършител.

Промяната на датата на нарушението, извършена по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, не е засегнала правото на защита на [фирма]. Документите, въз основа на които е констатирано нарушението, част от които са и график за отчитане явяването/неявяването на работа за м. октомври 2018 г. и списък на лицата, изпратени от [фирма], по данни от 26. 10. 2018 г., са били събрани още преди съставянето на АУАН и са приобщени към административнонаказателната преписка. Между съставянето на АУАН и издаването на наказателното постановление не са събирани други доказателства, въз основа на които да е възникнала необходимост от промяна на обвинението относно датата на извършване на нарушението. Напротив - всички документи, дали основание за образуване на административнонаказателното производство, са били известни на дружеството и по никакъв начин не е ограничено правото му на защита. Както в АУАН, така и в НП е налице описание на извършеното нарушение, както и е дадена правната му квалификация.

В тази връзка съдът не споделя извода на районния съд, че нарушението е извършено на 1. 10. 2013 г., тъй като тогава е сключен договорът за франчайз между [фирма] и предприятието ползвател [фирма]. Разпоредбата на чл. 107у, ал. 1 от КТ предвижда, че отношенията между предприятието, което осигурява временна работа, и предприятието ползвател се уреждат с писмен договор. Липсва законово задължение обаче тези отношения да се уредят непосредствено след сключването на договора за франчайз. Затова правилно административноказващият орган е приел за дата на

извършване на нарушението 1. 10. 2018 г., когато е установено престигане на труд от работници, изпратени от [фирма] в обект "К. поляна" на [фирма].

Поради изложените съображения настоящата инстанция намира, че СРС неправилно е отменил наказателно постановление, като е приел, че е допуснато съществено процесуално нарушение. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в рамките на законоустановените срокове по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, както същевременно е налице съответствие между словесното описание на извършеното нарушение и дадената от компетентните органи правна квалификация, съобразено с чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

Спорът е изяснен от фактическа и правна страна и на основание чл. 222, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН подлежи на решаване по същество.

Безспорно в случая [фирма] е нарушило императивната разпоредба на чл. 107у, ал. 1 във вр. с ал. 2 от КТ, за чието нарушаване законодателят в чл. 414, ал. 1 от КТ е предвидил имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв.

Наложена имуществена санкция в размер на 3 500 /три хиляди и петстотин/ лева съдът намира за справедливо отмерена, като напълно споделя изводите на наказващия орган. В случая санкционираното дружество е изпратило немалък брой работници - 16, които престигат труд в [фирма], без обаче по отношение на положения от тях труд да е налице договор по реда на чл. 107у, ал. 1 от КТ, съдържащ условията, посочени в чл. 107, ал. 2 от КТ - сред които размер и начин на изплащане на трудовото възнаграждение, ползване на отпуск, период на полагане на работа, задължения на работниците спрямо двете дружества и др. Така много работници са поставени в неблагоприятни условия на работа и при липса на ясни правила относно полагания от тях труд при дружеството ползвател. Неприложима е и разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като в случаят не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение със сходни случаи на нарушения от същия вид.

Поради изложените съображения, обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно и вместо него да се постанови друго, с което да се потвърди процесното наказателно постановление.

С оглед на изхода на спора и своевременно направено искане за присъждане на разноски от страна на касационния жалбоподател, на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН във вр. с чл. 143 АПК, в полза на Дирекция „Инспекция по труда - Софийска област” следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 80 /осемдесет/ лева, определено на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27а от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София – град, III касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 24. 10. 2019 г. по НАХД № 21345/2018 г. на Софийския районен съд, НО, 111-ти състав.

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-002198/19. 11. 2018 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда - Софийска област”, с което на [фирма] е наложена „имуществена санкция“ от 3 500 /три хиляди и петстотин/ лева за

нарушение на чл. 107у, ал. 1 във вр. с 2 от КТ.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда - Софийска област” направените по делото разноски в размер на 80 /осемдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.